

«Μια απογοητευμένη έφηβη»

Λίγο πιο έξω από την Αθήνα ζει μια φαινομενικά ευτυχισμένη οικογένεια, που περνάει δύσκολες καταστάσεις. Όλα ξεκίνησαν από τότε που η Δανάη μπήκε στην εφηβεία. Οι γονείς της από τότε άρχισαν να παίρνουν αυστηρά μέτρα, προσπαθούσαν να ελέγχουν συνέχεια την συμπεριφορά της, με αποτέλεσμα η Δανάη να καταπιέζεται. Η κατάσταση στο σπίτι γίνονταν χειρότερη μέρα με την μέρα. Η Δανάη άρχισε να γίνεται αντιδραστική και απότομη, ενώ η επίδοσή της στο σχολείο είχε πέσει σημαντικά. Η ημέρα των βαθμών πλησίαζε. Κάθε βράδυ η Δανάη άκουγε τους γονείς της να συζητούν για την συμπεριφορά της, να προσπαθούν να καταλάβουν γιατί έχει αλλάξει τόσο πολύ και τι μπορούν να κάνουν για αυτό. Είχε φτάσει πια η μέρα, που οι γονείς της έπρεπε να πάνε στο σχολείο, για να πάρουν τους βαθμούς της και να ενημερωθούν από τους καθηγητές της για την πρόδό της.

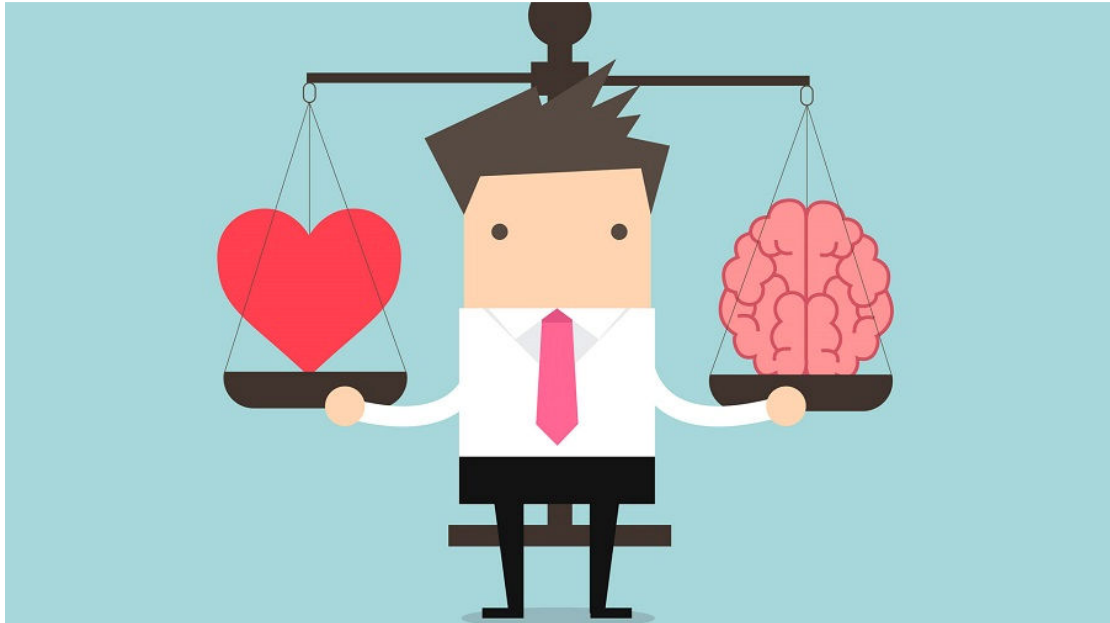
Η Δανάη ήταν πολύ αγχωμένη και είχε τεράστια ανησυχία για το τι θα συμβεί. Μόλις μπήκαν οι γονείς της στο σπίτι, είχαν ένα βλέμμα βαθιάς απογοήτευσης. Παρακάλεσαν την Δανάη να κάτσουν στο τραπέζι όλοι μαζί, να μιλήσουν και να προσπαθήσουν να βρουν μια κοινή λύση. Η Δανάη ομολόγησε με δάκρυα στα μάτια ότι ένιωθε πολύ πιεσμένη και απογοητευμένη από τους γονείς της, γι' αυτό και είχε αλλάξει τόσο πολύ η συμπεριφορά της. Μετά από πολλή συζήτηση, η Δανάη συμβιβάστηκε με κάποιους κανόνες συμπεριφοράς, που έθεσαν οι δικοί της, και τους υποσχέθηκε ότι θα βάλει τα δυνατά της με τα μαθήματα και θα προσπαθήσει να δείξει περισσότερο ενδιαφέρον. Και οι γονείς της όμως, καταλαβαίνοντας πως την είχαν πιέσει αρκετά, δέχθηκαν τους όρους της Δανάης, και υποσχέθηκαν να την αφήσουν πιο ελεύθερη. Από τότε και στο εξής, η ζωή της Δανάης άλλαξε ριζικά! Κατάλαβε πως η απογοήτευση μόνο πίσω την κρατάει, και πως αν πιστεύει στον εαυτό της, δεν θα απογοητεύσει ξανά κανέναν και δεν θα απογοητευτεί και η ίδια ποτέ ξανά!

«Το γελαστό παιδί»

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν ένα παιδί που είχε ένα και μοναδικό συναίσθημα: την χαρά! Στόχος του ήταν να κάνει κάθε άνθρωπο χαρούμενο. Μια μέρα, καθώς περπατούσε, άκουσε μια δυνατή φωνή, και έτσι πλησίασε να δει τι συμβαίνει. Είδε λοιπόν ένα μικρό αγόρι να κλαίει και να φωνάζει μόνο του. Στην αρχή δίστασε, δεν ήξερε αν πρέπει να του μιλήσει ή όχι, αλλά έπειτα αποφάσισε να τον προσεγγίσει και να ρωτήσει τι είχε γίνει. Το μικρό αγόρι τότε του εξήγησε πως το μόνο συναίσθημα που ένιωθε ήταν η λύπη, πως δεν μπορούσε να νιώσει τίποτα άλλο, γιατί η λύπη είχε γεμίσει την καρδιά του. Το γελαστό

παιδί προσπάθησε να του φτιάξει την διάθεση με αστεία, δείχνοντας του στοργή και τρυφερότητα. Όμως η λύπη συνέχισε να τον κυριαρχεί.

Το γελαστό παιδί τότε του εξήγησε πως κάποτε ήταν και αυτό λυπημένο, γεμάτο απόγνωση και απελπισία. Έψαχνε την χαρά από εδώ και από εκεί, μα δεν την έβρισκε πουθενά. Μέχρι που κατάλαβε ότι η ευτυχία κρύβεται μέσα μας και ότι η ζωή είναι πολύ μικρή, για να στεναχωριόμαστε για πράγματα μικρά. Τελικά, το λυπημένο αγόρι σταμάτησε να κλαίει και ξαφνικά η λύπη έσβησε από τα μάτια του! Ένωθε επιτέλους χαρούμενος! Από τότε και ύστερα η χαρά γέμισε την καρδιά του, έγινε θετικός και αισιόδοξος και δεν αποχωρίστηκε ποτέ το γελαστό παιδί, που κατάφερε να του αλλάξει την ζωή!

«Το αγόρι που αγαπά διαφορετικά»

Ίσως η διαφορετικότητα να μην γίνεται αποδεκτή από την κοινωνία μας, αλλά αυτό πρέπει να αλλάξει... Όλοι οι άνθρωποι είμαστε διαφορετικοί και όλοι πρέπει να το σεβόμαστε αυτό!

Η παρακάτω ιστορία είναι ένα δείγμα της διαφορετικότητας και αναφέρεται σε έναν φοιτητή.

Λοιπόν, ο Κώστας, που από παιδί έμοιαζε διαφορετικό, έφτασε να είναι φοιτητής. Σπουδάζει μουσική, που είναι η μεγάλη του αγάπη! Ο Κώστας σκέφτεται, συμπεριφέρεται και αγαπά διαφορετικά από τους υπόλοιπους συμφοιτητές του.

Μια μέρα, τελειώνοντας το μάθημα, γνωρίζει στο αμφιθέατρο της σχολής τον Νίκο. Αμέσως ένιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά και με τον καιρό κατάλαβε, πως είχε ερωτευτεί για πρώτη φορά στην ζωή του. Αποφάσισε να εξομολογηθεί στον Νίκο τα συναισθήματα αγάπης που ένιωσε για αυτόν και να τον κερδίσει με τον τρόπο του. Μάταια όμως. Το μόνο που κατάφερε είναι να διαδοθεί η διαφορετικότητα του σε όλη την σχολή, να γίνει περίγελος και να δέχεται καθημερινά διάφορα υβριστικά σχόλια.

Ο Κώστας είχε πέσει πολύ ψυχολογικά, αλλά δεν το έβαλε κάτω! Η αγάπη του για την μουσική τον έκανε να πεισμώσει, να συνεχίσει να πηγαίνει στην σχολή και να πάρει το πτυχίο του με άριστα.

Με τα χρόνια, καθώς η κοινωνία προχωρά και εξελίσσεται και δεν βασίζεται σε τέτοιες προκαταλήψεις, οι άνθρωποι άρχισαν να αποδέχονται την διαφορετικότητα. Έτσι, ο Κώστας κατάφερε να βρει το άλλο του μισό και να έχει μια ευκαιρία στην αγάπη.

Η αγάπη τελικά υπομένει την διαφορετικότητα και συμφιλιώνει τους ανθρώπους!

«Αγαπημένο μου ημερολόγιο... θέλω ηρεμία»

Από τότε που άρχισα το πανεπιστήμιο, η ζωή μου έχει αλλάξει ολοκληρωτικά. Κατάλαβα πόσο δύσκολο είναι να γίνεσαι ενήλικας και να αποκτάς πολλές ευθύνες. Οι γονείς μου, παρόλο που με στηρίζουν και μου συμπαραστέκονται σε όλες τις δύσκολες στιγμές, δεν έχουν την οικονομική άνεση να μου πληρώσουν τα έξοδα της φοιτητικής μου ζωής. Έτσι, αναγκάστηκα να δουλέψω, και τότε άρχισαν οι πραγματικές δυσκολίες της ζωής...

Από τότε έχω χάσει τον εαυτό μου και έχω σταματήσει να αφιερώνω χρόνο σε πράγματα, που στο παρελθόν με γέμιζαν χαρά. Νιώθω ότι έχει αλλάξει ο εαυτός μου, λόγω των ρυθμών της καθημερινότητάς μου, και ότι έχω απομακρυνθεί από ανθρώπους, που είναι σημαντικοί για εμένα και τους αγαπώ πολύ.

Ένα μήνα πριν, συνέβη ένα περιστατικό, που με ταρακούνησε για τα καλά. Είχε ξεκινήσει η εξεταστική στο πανεπιστήμιο και έπρεπε να διαβάσω. Δεχόμουν καθημερινά πίεση από το αφεντικό μου και τα ωράρια που δούλευα ήταν εξαντλητικά. Μέρα με την μέρα ένιωθα τις δυνάμεις μου να καταρρέουν. Αυτό με οδήγησε σε μια κρίση πανικού, που με έκανε να καταλάβω πόσο σημαντική είναι για τον άνθρωπο η ψυχική και σωματική του ηρεμία. Διαπίστωσα, πως το να είναι κάποιος ήρεμος παίζει μεγάλο ρόλο στο πως θα διαχειριστεί τις καταστάσεις στη ζωή του. Το να ακούω μουσική, να κάνω μια βόλτα στην θάλασσα, να συζητάω με τους φίλους μου, είναι πράγματα που με βοηθούν και με κάνουν να ξεχνάω τα προβλήματά μου.

Τελικά, συνειδητοποίησα πως οι δουλειές και τα άγχη πάντα θα υπάρχουν στη ζωή μας και ότι εμείς απλά πρέπει να μάθουμε να ζούμε με αυτά. Στη ζωή πρέπει να απολαμβάνουμε συχνά όμορφες στιγμές με ανθρώπους που αγαπάμε και ηρεμούν το μυαλό και την ψυχή μας!